

jaký nastal po novelování § 261 c. ř. s. Tento zákonný předpis v šestém odstavci dovoluje, by k návrhu žalující strany byl spor odstoupen příslušnému soudu, v kterémž případě zůstanou zachovány účinky zahájené rozepře a žalující strana jest chráněna před újmou, jež by ji mohla stihnouti uplynutím stanovené lhůty. Podobnou ochranu skýtá stěžovatelce i ustanovení § 232 odstavec třetí c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n.

Čís. 13814.

Odporující věřitel musí sice odpor při rozvrhovém roku opodstatnit skutkovým přednesem, nemusí jej však doložit (osvědčiti).

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R II 328/34.)

Při roku k rozvrhu nejvyššího podání za exekučně vydraženou nemovitost dlužníků Antonína a Žofie K-ových vznesla knihovni věřitelka firma P. odpor proti příkázání pohledávky státu na domovní dani v přednostním pořadí a proti části přihlášené pohledávky vymáhajícího věřitele M-a. Soud první stolice odpory zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu firmy P. a zrušil usnesení obou nižších stolic v napadených částech, a to, pokud bylo z polovice připadající po Antonínu K-ovi příkázáno eráru 850 Kč a Zikmundu M-ovi z 8% ních úroků příkázáno více, než 1.614 Kč 40 h, a vrátil věc soudu první stolice, aby o odporech dovolací rekurentky znova jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolací rekurentka vznesla při rozvrhovém roku proti pohledávce berního úřadu v P. na domovní dani ve výši 1.700 Kč, přihlášené v pořadí přednostním, odpor, uvedši, že polovice vydražené reality připadající povinnému Antonínu K-ovi ručí podle § 265 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. jen za ony nedoplatky domovní daně, které se v posledních dvou letech, počínajíc nazpět ode dne exekučního prodeje, staly splatnými, že Antonín K. již dvě léta před prodejem zemřel a měl deset dní před úmrtím daňové nedoplatky zaplacený, takže podle názoru odporující věřitelky daně v den dražby vykázané mohou býti připsány jen k tíži polovice povinné Žofie K-ové, která prý také po úmrtí manželově přijala úplnou činži. Proti přihlášené pohledávce vymáhajícího věřitele Zikmunda M-a vznesla táž věřitelka odpor, a to proti částce 100 Kč, o níž uvedla, že byla podle stvrzenky výkonného orgánu ze dne 23. října 1931 vymáhající straně na úroky zaplacená, a proti dalším úrokům, ježto podle jejího tvrzení byla částka 760 Kč 35 h na úrocích zaplacená podle stvrzenky ze dne 11. září 1932 na konto banky H. Exekuční soudce v rozvrhovém usnesení oba tyto odpory zamítl jen z toho důvodu, že tato tvrzení odporující věřitelky nebyla ničím doložena, a rekursní soud nevyhověl rekursu, uznáv toto odůvodnění prvního soudu správným. Tomuto názoru nelze přisvědčiti.

Podle § 231 ex. ř. jest exekuční soudce povolán, by rozhodoval o právních otázkách při rozvrhovém roku vzešlých; jest tudíž strana odpor vznášející povinna, by přednesla důvody odporu, by mohl exekuční soudce zkoumati a posouditi, jsou-li sporné jen skutkové okolnosti, či jen právní otázky. Musí býti tedy odpor při rozvrhovém roku opodstatněn skutkovým přednesem (rozh. býv. nejv. soudu ze dne 24. března 1903 čís. 4297, Právník 468/03 a rozh. čís. 3782 a 8140 sb. n. s.). Aby věřitel odpor při rozvrhovém roku dokládal, osvědčoval, exekuční řád nežádá a nebylo by to zpravidla ani možné, ježto odporující věřitel jako třetí osoba nebude mít doklady o svých tvrzeních zpravidla v rukách. Odpory, jak je dovolací rekurentka přednesla a odůvodnila, odpovídají těmto požadavkům zákona a mělo býti proto o nich věcně rozhodnuto, což soudy nižších stolic neučinily. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a, jelikož bude třeba jednání ve smyslu § 213, druhý odstavec ex. ř., bylo zrušiti usnesení obou nižších soudů, pokud byla napadena a vrátiti věc prvému soudu k novému rozhodnutí (obdob. § 510 prvý odstavec c. ř. s.).

Čís. 13815.

Vyrovnací řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Platy vykonané ručitelem nebo jiným solidárním dlužníkem po zahájeném vyrovnacím řízení nebo po jeho skončení nemají vliv na výpočet vyrovnací kvoty.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, Rv II 694/34.)

Žalovanému byla proti žalobci přisouzena pohledávka 7.542 Kč. O žalobcovu jmění bylo pak zahájeno vyrovnací řízení, k němuž žalovaný přihlásil onu pohledávku a jež skončilo vyrovnáním na 45%. Ježto žalobce nezaplatil celou první vyrovnací splátku 747 Kč 15 h, nýbrž jen 640 Kč, vedl na něho žalovaný exekuci k vydobytí celé obživlé pohledávky. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že zapravil celou vyrovnací splátku, vycházející z toho, že jeho manželka zaplatila před splatností prvé vyrovnací kvoty část pohledávky žalovaného, čímž se snížila celková pohledávka žalovaného a tím i vyrovnací kvota. O b a n i ž š í s o u d y zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací soud má za to, že odvolatel přes odpůrcovu upomínku první splátku plně neuhradil. Podle potvrzeného vyrovnání, jež bylo skončeno 13. března 1933, měl odvolatel zaplatiti 30. dubna 1933 10% pohledávek, 30. října 1933 10%, 30. dubna 1934 10% a 30. října 1934 15%. I dle žaloby činila pohledávka žalovaného za odvolatelem podle rozsudku ze dne 6. prosince 1932: 7.452 Kč 05 h s 5% úroky ze 4.686 Kč 10 h, od 7. října 1932 a z 2.765 Kč 95 h od 11. listopadu 1932 jakož i útraty sporu 221 Kč 50 h. Připočte-li se k jistině 7.452 Kč 05 h 5% úrok ze 4.686 Kč 10 h od 7. října 1932 do dne zahájeného vyrovnání, t. j. do 5. listopadu 1932, tedy za třicet dní 19 Kč 52 h, činila pohledávka žalovaného za odvolatelem na počátku vyrovnání před jeho přijetím a schválením, celkem 7.471 Kč a 10% první splátka z toho správně činila 747 Kč 15 h (úroky z 2.765 Kč 95 h od 11. listopadu 1932, do pohledávky přirozeně započítat nelze).